

Scénář - Paní Jitka Srovnalová

Paní Jitka Srovnalová byla vychována k přesvědčení, že je důležité stát si za svými názory a nepoddat se vnějším nátlakům. Kvůli své víře, svým postojům a názorům si prošla těžkými chvílemi v době komunismu. Jelikož se její tatínek v roce 1968 aktivně zapojoval do protikomunistických činností, paní Srovnalová nedostala doporučení ke studiu na VŠ.

“ Třídni učitelka to vyřešila tak, že mně napsala takové doporučení, jaké jsem už nikdy potom nedostala: krásné. Podepsala se pod ten posudek na celou stránku, a pod tím byla ta věta - Vzhledem k otcově činnosti v krizových letech 68-69 se nedoporučuje ke studiu na jakékoli vysoké škole v ČSSR. A podepsal se ředitel a tím to skončilo.”

Proto po střední škole začala pracovat jako pomocná dělnice v muzeu, aby aspoň potom dostala doporučení na studium VŠ.

S její osudovou láskou Františkem Srovnalem se potkala v Zábřehu a po svatbě se odstěhovali do Prahy, kde paní Srovnalová dokončila studia a záhy se jim narodily první dvě děti. Již se psal rok 1980 a rodina manželů Srovnalových se odstěhovala do Zábřehu na Moravě kde si postavili rodinný dům. Pak se jim narodily ještě další čtyři děti.

Roky plynuly a k manželům Srovnalovým začali jezdit jejich přátelé z Prahy. Společně pořádali nelegální besedy a přednášky u nich doma, kde se scházelo až třicet lidí. Tam přepisovali a šířili samizdaty, poslouchali zakázané rádiové stanice. Na setkání k nim jezdili i známí čeští disidenti jako například teolog Josef Zvěřina a Oto Mádr.

Ne všechna z jejich setkání však zůstala utajena. Když domlouvali jedno z větších setkání s Josefem Zvěřinou, byli odhaleni pomocí telefonů, které jim byly odposlouchávány. Příslušník StB panu Srovnalovi vyložil karty, které nebyly zrovna příjemné.

“Vzal ho, odvezl ho nahoru do lesa, tam chodili a on mu říkal: ,Víme všechno, co se u vás děje. Víme, že se scházíte s rodinami.”

Po výhrůžkách a nejistotě, co se bude dít dál, se rozhodli, že setkání zruší a materiály zničí.

“Manžel přišel a říkal: ,Zítřka má přijet ten Josef Zvěřina, ale musíme tady uklidit, protože nevíme, jestli nám neudělají štáru.’ Takže jsme do rána trhali materiály, roznášeli po různých známých, dokonce manžel objížděl, jel, myslím, i do Šumperka. Telefonoval do té Prahy z budky, aby Josef Zvěřina nejezdil, že to tady smrdí, že to tady vypadá, že nám udělají štáru. “

Situace se postupem času uklidnila a již se psal rok 1989 a rodina Srovnalových se konečně dočkala! A nastal ten okamžik, kdy se mohli svobodně nadechnout.

“Pro nás to byla úžasná naděje. Hlavně kvůli dětem jsme si říkali: Ty budou mít teď takové možnosti, to všechno, co my jsme chtěli. Už k tomu jsme se upínali, že tady nastane nějaká spravedlnost, nějaké právo, protože my jsme se nemohli proti ničemu ohradit, ať jsme dělali, co jsme dělali, tak nikdy člověk si nebyl jistý, jestli to nebude obrácený proti němu, jestli nebude zavřený, vyhozený z práce, vyhozený ze školy, děti postiženy, to všechno se dělo. Říkali jsme si, tak to konečně skončí a budeme

žit v právním státě.”